

KS. RYSZARD NOWAK

DIAKONIA MODLITWY*

I. WSTĘP

Kiedy ks. Franciszek Blachnicki udawał się w podróż do Boliwii, aby odwiedzić tamtejsze oazy w pięciolecie ich istnienia, zrodziła się w nim świadomość treści tego, co kryje się pod pojęciem „charyzmat Ruchu”, a daje temu świadectwo w *Liście z Boliwii*¹ Piszac o „wielkich charyzmatach” (Światło–Życie, Ewangelizacja, Ewangelia wyzwolenia, Katechumenat, Liturgia, Chrystus Sługa i Diakonia, Domowy Kościół, Żywy Kościół, Niepokalana Matka Kościoła, Jedność), wskazuje na rodzące się z nich wyzwania dla diakonii, które z nich wyrastają, oraz posługi danym charyzmatem. Na liście wymienianych przezeń charyzmatów nie znalazł się „charyzmat modlitwy” Wydaje się, że stało się tak dlatego, iż modlitwa musi być z założenia obecna w każdym wymiarze życia i posługi Kościoła. To jakby wspólny mianownik wszystkich diakonii. Modlitwa bowiem nie może być zarezerwowana tylko dla tej diakonii specjalistycznej, ale ma przenikać całą formację i działanie każdej diakonii Ruchu.

Redagując treść VI drogowskazu, ks. F. Blachnicki wyakcentował zagadnienia dotyczące modlitwy:

Ks. mgr RYSZARD NOWAK – odpowiedzialny za Centralną Diakonię Modlitwy Ruchu Światło–Życie; adres do korespondencji: ul. Jodłowa 5, 43-460 Wiśła-Jawornik; e-mail: xrn@onet.pl

* Por. Nowenna przed I Krajową Pielgrzymką Ruchu Światło–Życie na Jasną Górę 11.06. 1988, s. 67-73; R. Nowak. *Nowenna przed Wielkim Jubileuszem Roku 2000*. Katowice: Światło–Życie 1999 s. 44-54.

¹ F. Blachnicki. *List z Boliwii*. W: *Charyzmat i Wierność*. Carlsberg: Maximilianum 1985.

Modlitwa – jest oddechem nowego życia,
wielkim przywilejem i radością nowego człowieka,
źródłem mocy i dziełem Ducha Świętego w nas;
dlatego chcę być wierny praktyce codziennego namiotu spotkania.

Naturalność oddechu sprawia, że nie potrzeba o nim zbyt wiele mówić, ale nie sposób czynić cokolwiek nie oddychając, stąd – przez analogię – pojmujemy się rolę i miejsce diakonii modlitwy w codziennym życiu i posłudze Ruchu.

Diakonia modlitwy jest jedną ze specjalistycznych diakonii w Ruchu Światło–Życie. Powołana została we wrześniu 1976 r., by służyć zainicjowanym wówczas oazom modlitwy oraz wyjść naprzeciw sygnalizowanej, zwłaszcza przez animatorów, potrzebie pogłębienia życia modlitwy. Jej zadaniem jest troska o życie modlitewne Ruchu, który – jak mówił Ksiądz Założyciel – pragnąc służyć odnowie Kościoła, musi opierać się na modlitwie. Dbając o „rozmodlenie” Ruchu, diakonia modlitwy czuwa też nad ogarnianiem modlitwą jego bieżących spraw, wydarzeń i potrzeb.

II. SAMOŚWIADOMOŚĆ A STRUKTURA

Aktualna świadomość diakonii modlitwy kształtuje się jako potrzeba obecności modlitewnej we wszystkich działaniach Ruchu i Kościoła, gdzie sprawdzianem autentyczności posługi Diakonii będzie podejmowanie także najbardziej podstawowych prac służebnych w obrębie określonego dzieła apostolskiego. Całościową koncepcję świadomości i miejsca posługi diakonii modlitwy Ruchu Światło–Życie ukazuje opracowany w 1999 r. tekst, przygotowany do tzw. Teczki Nowenny Diakonii przed Rokiem 2000, będący podstawą comiesięcznych spotkań formacyjnych animatorów Ruchu na przełomie lat 1999/2000²

Podobnie jak inne diakonie Ruchu diakonia modlitwy istnieje na kilku szczeblach: centralnym, diecezjalnym, rejonowym i lokalnym. Centralną diakonię modlitwy (CDM) tworzy moderator CDM (obecnie jest nim ks. Ryszard Nowak) oraz, w zamyśle, sekretariat CDM (który niestety jeszcze nie istnieje w praktyce), w którego skład obok osoby z diakonii stałej mieliby wejść animatorzy modlitwy z kilku większych wspólnot Ruchu (obecnie są to ośrodki w diecezjach bydgoskiej, katowickiej, kieleckiej, łódzkiej, poznańskiej, warmińskiej). CDM, służąc w takim składzie, jest nadal na drodze poszukiwania swojego kształtu. Zadaniem CDM jest czuwanie nad nurtem

² Por. Nowak K. *Nowenna przed Wielkim Jubileuszem Roku 2000*.

modlitewnym Ruchu w całej Polsce, służba poprzez kontakt ze wspólnotami Ruchu Światło-Życie. CDM od 1995 r. organizuje dwa razy w roku ogólnopolskie spotkania diakonii modlitwy. We współpracy z innymi diakoniami Ruchu CDM troszczy się o modlitewne przygotowanie ogólnopolskich spotkań Ruchu (KO, COM). Ogólnie rzecz ujmując, posługa diakonii modlitwy sprowadza się, w wymiarze Centralnej oraz Diecezjalnych Diakonii Modlitwy (CDM i DDM), do formacji, koordynacji i inspiracji działań w dziedzinie modlitwy, co dokonuje się za pomocą przepływu informacji. Analogiczny do CDM kształt diakonii (moderator i sekretariat) powinny przyjąć diakonie diecezjalne i rejonowe.

Diakonia modlitwy towarzyszy bardziej procesowi „siania” niż „zbierania”, dlatego liczy się przede wszystkim postawa służby, a nie jej mniej lub bardziej wymierne „efekty” Środowiskiem, w którym może nastąpić praktyczne przełożenie teorii modlitwy (Światła) na konkret posługi, „działania” (Życie) jest Rejonowa Diakonia Modlitwy (a docelowo – Parafialna Diakonia Modlitwy). Jest to propozycja „miejsca” formacji własnej oraz intensywnej posługi darem modlitwy. Zakres jej działalności wyznaczają zarówno możliwości Diakonii, jak i potrzeby parafii czy rejonu. Wciąż jednak brakuje osób odpowiedzialnych za diakonię modlitwy w poszczególnych diecezjach i rejonach, a to znacznie utrudnia kontakt z CDM (celem nawiązania lepszej współpracy z poszczególnymi diakoniami i grupami modlitewnymi w diecezjach, wysłaliśmy list do wszystkich moderatorów diecezjalnych i zakonnych z propozycją zadbania o reprezentację diecezji na spotkaniach CDM).

Wszyscy rozpoznający w sobie wezwanie do posługi modlitwą w Ruchu powinni szukać możliwości formacji własnej w diakonii modlitwy odpowiedniego szczebla. Postawa wierności i kompetencji, dojrzałość zdobywana w posłudze jest podstawą do prośby o błogosławieństwo do diakonii modlitwy Ruchu Światło-Życie. Osoby przekonane o darze i zadaniu, jakie Pan im wyznacza, mogą prosić Kościół, w osobach swoich moderatorów, o potwierdzenie autentyczności tego wyboru. Posłanie do diakonii odbywa się w Krościenku nad Dunajcem podczas Centralnej Oazy Matki w Wigilię Ześłania Ducha Świętego. Jest to równocześnie najbardziej widoczny zewnętrznie czas posługi diakonii modlitwy wśród ogólnopolskich spotkań Ruchu (posługa modlitwy – szczególnie modlitwą wstawienniczą oraz w liturgii, przewodniczenie Wigilii Pentakostalnej...)

III. SAMOŚWIADOMOŚĆ A SZCZEGÓŁOWE ZADANIA I POSŁUGA DIAKONII MODLITWY

✧ Oazy modlitwy

Pierwszym i wciąż aktualnym zadaniem diakonii modlitwy jest inspirowanie i służba oazom modlitwy. Oaza modlitwy (OM) jest formą krótkich, intensywnych rekolekcji oazowych trwających dwie doby. Jej celem jest odnowienie wewnętrzne w Duchu Świętym we wspólnocie modlitewnej. OM miały się stać seminariami życia modlitwy, czyli życia w Duchu. Ks. F. Blachnicki nazwał tę formę rekolekcyjną w liście „Siloe” nr 2 (listopad 1977) „ukrytym sercem Ruchu, źródłem jego życia i mocy” Założyciel Ruchu był przekonany, że nasz podstawowy charyzmat – Światło–Życie – może być realizowany tylko poprzez modlitwę, będącą na styku światła i życia.

Oazy modlitwy powstały z myślą o wszystkich potrzebujących modlitwy, wyciszenia, a zwłaszcza z myślą o moderatorach, diakoniach, animatorach Ruchu, aby oni, służąc innym, mogli też sami nabrać sił duchowych, umocnić się w swojej posłudze. OM przyjmowały zwykle jakiś temat przewodni, hasło wynikające z aktualnych zaleceń Ojca Świętego czy Pasterzy Kościoła lokalnego i nawiązujące do danego okresu liturgicznego. Na początku oazy modlitwy miały stanowić duchową siłę i modlitewne zaplecze dla świeżo podjętej przez Ruch wielkiej ewangelizacji *Ad Christum Redemptorem*, mającej objąć każdego Polaka. Odtąd oazy modlitwy miały się odbywać w każdym województwie, przygotować grunt dla ewangelizacji na swoim terenie. Ta modlitewna mobilizacja nie trwała jednak długo. Oazy modlitwy w formie regularnych, comiesięcznych spotkań przetrwały zaledwie w kilku miejscach, a w wielu ośrodkach odbywały się rzadziej, zwykle 2-4 razy w roku.

Dzisiaj mocno zmieniła się sytuacja formacji animatorów. Wielość propozycji formacji własnej (Miesięczne Spotkania Animatora, formacja w diakoniach, Szkoła Animatora), duża ilość zajęć związanych z posługą w Kościele, a także obowiązki związane z dojrzałym życiem osobistym i zawodowym poszczególnych oazowiczów sprawiają, że najczęściej w tym gąszczu spotkań realnym staje się zorganizowanie właśnie owych 2-4 OM-ów w ciągu roku. Są one też adresowane do znacznie szerszego kręgu oazowiczów, a nawet stają się formą ewangelizacji i wejścia w Ruch nowych ludzi.

Siła duchowa odnowy Kościoła tkwi w modlitwie. Oazy modlitwy mają stworzyć silne zaplecze modlitewne dla Ruchu, otoczyć modlitwą dzieła oraz problemy pojawiające się zarówno centralnie, jak i w diecezjach, re-

jonach, we wspólnotach lokalnych. Członkowie diakonii angażują się w realizację rozeznaczonych na modlitwie rozwiązań. W konsekwencji należy wznowić cykliczne oazy modlitwy w diecezji bądź w rejonie. Jest to jedno z priorytetowych zadań diakonii modlitwy na czas najbliższy.

✧ Spotkania modlitewne

Ważną z dziedzin zaangażowania diakonii modlitwy są spotkania modlitewne. Stanowią one okazję do dzielenia się w modlitwie ze wspólnotą swoją osobistą relacją z Bogiem oraz do służenia sobie nawzajem modlitwą wstawienniczą. Głośna modlitwa „spontaniczna” staje się świadectwem dialogu z Panem, a zarazem ubogaceniem wspólnoty i okazją do pogłębienia wiary zgromadzonych. To wzajemnie dzielenie się umacnia pragnienie bliskości Boga i stanowi mobilizację do posługi w życiu codziennym. Spotkania modlitewne stanowią też okazję do umocnienia jedności przez stały przepływ intencji modlitewnych i informacji dotyczących życia wspólnoty.

Spotkanie modlitewne winno odbywać się raz w tygodniu. Musi mieć ono jasno określone ramy czasowe (najlepiej jeśli odbywa się blisko czasu celebracji Eucharystii). Winno być kształtowane w taki sposób, aby zawierało w sobie bogactwo form modlitwy, by z jego „wielowymiarowości” każdy z uczestników spotkania mógł coś dla siebie zaczerpnąć. Bardzo ważną rolę podczas spotkania odgrywa modlitwa wspólnym śpiewem, gdyż pomaga on angażować harmonijnie „całego” człowieka (umysł, ciało, uczucia, wyobraźnię...). Prowadząc spotkanie, należy także zwracać uwagę na roztropne korzystanie z darów epifanijskich, bez specjalnego ich eksponowania. Regularność spotkań modlitewnych zapewnia ich rozwój i pogłębienie życia modlitwy osobistej poszczególnych jej uczestników, a to wyznacza nowe sposoby i pogłębioną jakość spotkania we wspólnocie.

Odpowiedzialność za spotkania modlitewne powinna podjąć diakonia, której członkowie wymieniają się w animowaniu poszczególnych spotkań. Istotna jest tu świadomość, że diakonia modlitwy nie tyle „prowadzi” spotkania modlitewne, ale modlitwą animuje te spotkania, „zaprasza” wszystkich zebranych do swojego dialogu z Bogiem.

✧ Seminarium Odnowy w Duchu Świętym

Seminarium Odnowy w Duchu Świętym ma na celu odnowić więź z Panem Bogiem. Składa się na nie codzienna osobista modlitwa oraz cotygodniowe spotkanie we wspólnocie. Spotkanie kształtują trzy elementy: katecheza, dzielenie się w małych grupach życiem i modlitwą ostatniego tygo-

dnia oraz wspólna modlitwa. Seminarium zakłada, że ci, którzy je prowadzą, sami wcześniej w nim uczestniczyli i mają stałe doświadczenie modlitwy nie tylko indywidualnej, ale i wspólnotowej, dlatego jego prowadzenie jest jednym z kolejnych zadań stawianych przed diakonią modlitwy.

Ks. F. Blachnicki w Deklaracji z 1977 r. pisał, że „Ruch zasadniczo nie posługuje się tą metodą [Seminariów Odnowy w Duchu Świętym], gdyż zawiera ona elementy formacyjne z zakresu podstawowej ewangelizacji, a więc elementy, które w wymiarze o wiele pełniejszym są realizowane w zwykłym i podstawowym programie formacyjnym Ruchu Światło–Życie” Praktyka wielu wspólnot Ruchu zweryfikowała tę myśl. Przeżywanie formacji podstawowej, ze względu na młody wiek wielu uczestników drogi deuterokatechumenalnej, ogranicza się często jedynie do porządkowania intelektualnej sfery wiary. Często potrzebne okazuje się pogłębienie poznanych prawd na płaszczyźnie doświadczenia serca. W związku z tym w 1994 r. ukazały się materiały „Seminarium Odnowy w Duchu Świętym”, opracowane przez o. Jana Mikruta CSsR, a przeznaczone dla członków Ruchu Światło–Życie. Seminarium to pozwala u końca formacji deuterokatechumenalnej na nowo odkryć rolę sakramentów świętych, zwłaszcza sakramentów inicjacji chrześcijańskiej – chrztu, bierzmowania i Eucharystii. Jest ono także pomocą w odkryciu Kościoła-wspólnoty, Kościoła jako Oblubienicy zasłuchanej w głos Oblubieńca. Materiały te stały się stałym elementem formacji na drodze Ruchu.

Ruch Światło–Życie jest otwarty na zjawisko Odnowy, przyjmując dary Pana, także nadzwyczajne (epifanijne), z wdzięcznością, acz w posłuszeństwie słowu Bożemu w zakresie używania darów – zwłaszcza wskazaniom św. Pawła z Pierwszego Listu do Koryntian – oraz w posłuszeństwie Kościołowi, wyrażającym się w poddawaniu darów pod rozeznanie pasterzy, gdyż ze swej natury nie są one prywatną własnością. Podstawowym dokumentem określającym stosunek Ruchu Światło–Życie do Odnowy w Duchu Świętym jest Deklaracja II Krajowej Kongregacji Odpowiedzialnych Ruchu Światło–Życie z 1977 r. *Ruch Światło–Życie wobec darów duchowych*³

Ks. F. Blachnicki przestrzegał, aby Odnowa nie tworzyła „ruchu w ruchu”, ale raczej akceptowała strukturę Ruchu, wszystkie jej elementy i metody. Dlatego nurtem modlitewnym rozwijającym się w Odnowie staramy się raczej ożywiać, ubogacać i pogłębiać istniejące formy i struktury. Oazowicz pozostaje więc na drodze Ruchu Światło–Życie, jeszcze bardziej przybliżając się do Jezusa i Jego Matki, jeszcze wierniej żyjąc charyzmatem

³ Por. Nowak. *Nowenna przed Wielkim Jubileuszem Roku 2000* s. 50-54.

Światło–Życie, będąc bardziej odpowiedzialnym za swoją wspólnotę lokalną, za całą parafię, rejon, diecezję, Polskę i świat. Równocześnie pozostaje wierny spotkaniom formacyjnym, dniom wspólnoty i formom proponowanym przez Ruch na drodze wzrastania ku dojrzałości chrześcijańskiej. Ożywiające tchnienie Ducha przejawia się w osobistym życiu modlitwy, w potrzebie modlitwy animatorów, całej wspólnoty na spotkaniach modlitewnych, w chętniej służbie otrzymanymi darami, w rozznawaniu aktualnej sytuacji wspólnoty, by wyjść naprzeciw pojawiającym się potrzebom.

Ks. Wojciech Danielski nieraz podkreślał, że cały Ruch Światło–Życie jest w nurcie Odnowy w Duchu Świętym, pozostając równocześnie w swoich strukturach. Nurt odnowy w Kościele, mający swój początek w wydarzeniu Soboru Watykańskiego II, w różnych krajach przyjmuje pewne odmienne struktury; ustala sposób koordynacji, wybiera swoich odpowiedzialnych, przyjmuje pewne formy szkolenia animatorów. Takie struktury wewnątrz Odnowy są czasowo potrzebne, ale sam nurt Odnowy ogarnia wiele rzeczywistości pozostających poza tymi strukturami. Ks. Wojciech mówił: „Ważne jest, czy Odnowa jest w Tobie, w Twoim Zgromadzeniu, w Twojej wspólnocie, w ruchu, którego jesteś członkiem”

✧ Posługa w rekolekcjach

Rekolekcje to czas szczególnej posługi diakonii modlitwy. Jej konieczność wynika z podstawowej prawdy, że jest to dzieło Jezusa Chrystusa. Choć nawrócenie i pogłębienie relacji z Panem dokonuje się w Duchu Świętym, to wymaga ono pokornej współpracy i intensywnej modlitwy ludzi wezwanych do tego dzieła. Ta konieczność wynika także z dokonującej się wokół rekolekcji walki duchowej.

Posługa modlitwy w rekolekcjach nie jest autonomiczna, dokonuje się ona w ścisłym powiązaniu z rzeczywistością rekolekcyjną. Nie może jednak być ona sprawowana jedynie „przy okazji” spełnianych obowiązków. Konieczny jest podział odpowiedzialności w diakonii rekolekcyjnej i chociaż wszyscy się modlą, to akcent posługi poszczególnych jej członków rozkłada się na poszczególne dziedziny życia oazy (inna jest rola moderatora, odpowiedzialnej, inna animatora gospodarczego, inna kucharki, animatora grupy, liturgicznego, muzycznego, inna też animatora modlitwy). Zakres posługi diakonii modlitwy we wspólnocie rekolekcyjnej wyznaczają:

- *modlitwa nieustanna* w intencji aktualnych zajęć wspólnoty (stale ktoś „otacza” modlitwą głoszących i słuchających konferencje, homilie,

uczestniczących w spotkaniach w grupach, sprawy gospodarcze, także mienie materialne wspólnoty...);

- prowadzenie *szkoły modlitwy*;
- *animowanie modlitwy* (spotkanie modlitewne w diakonii i w całej wspólnotie);
- *posługa modlitwą wstawienniczą* (stała okazja);
- *rozeznawanie na modlitwie* (dzielenie się z odpowiedzialnymi – jakby z „dystansu” – tym, co dotyczy sposobu prowadzenia i uczestnictwa wspólnoty w proponowanych ćwiczeniach);
- *towarzyszenie modlitwą animatorom poszczególnych grup* (zwłaszcza w tym, co trudne, problematyczne);
- *post oraz bycie do dyspozycji w sytuacjach szczególnej potrzeby modlitwy*.

Wielość wezwań dotyczących posługi modlitwy wymaga obecności osób, które im sprostają. Większość tej posługi może łączyć się z podejmowaniem innych prac służebnych we wspólnotie rekolekcyjnej. Nie należy przesadnie rozbudowywać diakonii modlitwy, ale wydaje się, że jakąś nieprawidłowością jest brak osoby (osób) całkowicie oddanych tej posłudze. Towarzyszenie modlitwą jest formą współodpowiedzialności za rekolekcje i wyraża się w stałym, głębokim wewnętrznym zaangażowaniu.

✧ Kurs Oazowy dla Animatorów Diakonii Modlitwy (KODA-DM)

Odpowiedzialność za formację animatorów modlitwy spoczywa na CDM. W latach osiemdziesiątych podejmowano próby przeprowadzenia rekolekcji w niektórych diecezjach. Były to: Kurs Oazowy dla Animatorów Modlitwy (KODAM) – 1983, 1984, 1985, Oaza Rekolekcyjna Animatorów Modlitwy (ORAM). Nie ustaliła się jednak żadna z tych form rekolekcji jako stały sposób przygotowania animatorów do tej posługi.

Kolejna próba została podjęta przez diakonię modlitwy w archidiecezji katowickiej. Jesienią 1989 r. powstała Rejonowa Diakonia Modlitwy w Chorzowie, która podjęła odpowiedzialność za cotygodniowe spotkanie modlitewne oraz formację własną, a w 1993 r. zainicjowała comiesięczne spotkania Diecezjalnej Diakonii Modlitwy w archidiecezji. Od początku istnienia diakonii nawiązano kontakt z odpowiedzialnymi za Centralną Diakonię Modlitwy (ks. Kruczyńskim, ks. Mikrutem oraz ks. Mikulskim – kolejnymi Moderatorami CDM), biorąc udział w organizowanych w tym czasie spotkaniach, rekolekcjach i oazach modlitwy (m.in. KODAM prowadzony przez

ks. M. Boruca w diecezji siedleckiej, OAWÉ'90 i '91, Forum Wielkiej Ewangelizacji '91 OAM '95, OM-y w Wesołej koło Warszawy).

W 1992 r. zorganizowano w Gliczarowie „rekolekcje” dla ludzi będących po formacji deuterokatechumenalnej, odkrywających wyraźnie powołanie do posługiwania w diakonii. Był to czas spędzony na modlitwie w bogactwie jej form. Wtedy powstał pierwszy zarys tematów rekolekcyjnych, a następnie próba ich opracowania. W lutym 1993 r. odbyły się pierwsze rekolekcje KODA-DM (Kurs Oazowy dla Animatorów – Diakonii Modlitwy) dla osób zasadniczo z archidiecezji katowickiej, a po korekcie przeprowadzono następne w lutym 1994 i w 1995 r. Przez cały czas zespół dbał o formację własną (przez uczestnictwo w Seminarium Odnowy Wiary, Ćwiczeniach Ignacjańskich, w kursach prowadzonych przez Odnowę w Duchu Świętym i innych), jednocześnie posługiwał na spotkaniach modlitewnych i oazach modlitwy.

Latem 1995 r. (w roku nowenny przed rokiem 2000 poświęconym specjalnie modlitwie) odbyły się w Krościenku zorganizowane przez CDM rekolekcje Oaza Animatorów Modlitwy (OAM), w których diakonia katowicka brała udział i dzieliła się zdobytym doświadczeniem. Na zakończenie OAM-u, zdecydowano, aby w następnym roku zorganizować KODA-DM dla liderów różnych wspólnot Ruchu Światło–Życie faktycznie żyjących i posługujących modlitwą. W sierpniu 1996 r. w Wiśle Jaworniku kolejny KODA-DM zgromadził 39 uczestników z 11 diecezji. Średnia wieku uczestników wyniosła około 30 lat; wszyscy odbyli pełną formację deuterokatechumenalną, a większość posiadała bogate doświadczenie udziału w różnych formach rekolekcji proponowanych przez Kościół. Bardzo przychylna reakcja uczestników tego KODA-DM łączyła się z przynagleniem do opracowania tej propozycji jako materiałów programowych Ruchu. Wersja robocza została przedstawiona Komisji Teologiczno-Programowej Ruchu Światło–Życie w czerwcu 1997 r. i uzyskała przychylną opinię. Następnie naniesiono poprawki zgodnie z sugestiami Komisji i uzyskano zgodę na publikację tych materiałów. Ukazały się one w 1999 r. jako materiały programowe Ruchu Światło–Życie dla formacji animatorów diakonii modlitwy.

Rekolekcje KODA-DM odbyły się także zimą 1997 r. w Wiśle, zimą 1998 r. w Krakowie i latem 1998 r. w Łodzi. Wszystkie uzyskały aprobatę Moderatora Generalnego Ruchu. Kolejne, już po zaaprobowaniu przez KTP Ruchu, odbyły się zimą 1999 r. w Wiśle i jesienią 2000 r. w Czechach. Następne planowane są w Wiśle-Jaworniku na sierpień 2001 r. z myślą o stałej kontynuacji tej formy rekolekcji jako formacji dla diakonii modlitwy Ruchu Światło–Życie.

✧ List „Siloe”

Wraz z zainicjowaniem oaz modlitwy i powstaniem diakonii modlitwy potrzebne okazało się wydawanie dla nich piśmka. Stał się nim od października 1977 r. comiesięczny List do Oaz Modlitwy i Grup Modlitewnych „Siloe”. Miał on charakter formacyjno-informacyjny. Przez długi czas Centralna Diakonia Modlitwy tą drogą przekazywała szczegółowe sugestie dla oaz modlitwy, potem ograniczyła się do ogólnych wskazań, pozostawiając dużo inicjatywy wspólnotom lokalnym. W latach 1977-1985 wydano 30 numerów Listu „Siloe”. Później nie był on redagowany. Centralna Diakonia Modlitwy zamieszczała swoje bieżące informacje w Komunikatach Centralnej Diakonii Jedności, a następnie, kiedy zaczęło ukazywać się (od czerwca 1992 r.) ogólnopolskie Pismo Ruchu Światło-Życie zatytułowane „Oaza”, na jego łamach w dziale „Informacje”. W numerze 29 (listopad-grudzień 1997) w „Oazie” pojawił się nowy dział – „Siloe”, nawiązujący do wcześniej wydawanych listów pod tym samym tytułem. Redakcja chce kontynuować zadania, które zostały postawione na początku. Zgodnie ze słowem wstępnym do pierwszego „Siloe” pragnie, aby znalazły się w nim „artykuły związane z życiem modlitwy, które stanowiłyby jakiś przyczynek do «szkoły modlitwy», świadectwa spotkań z Panem Jezusem na modlitwie oraz wszelkie niezbędne i zarazem dostępne nam informacje związane z zadaniami (inspiracja, koordynacja, informacja), które postawiliśmy sobie za cel naszej posługi”. Służy temu proponowany co roku na łamach „Siloe” zestaw tematów, planów, a nawet gotowych konferencji na comiesięczne spotkania diecezjalnych diakonii modlitwy oraz artykuły będące swoistym abecadłem modlitwy i świadectwa życia modlitwą, a także każdorazowo zamieszczane informacje dotyczące diakonii modlitwy.

✧ Strona internetowa: <http://www.oaza.org.pl/cdm>

Podczas Centralnej Oazy Modlitwy w Krościenku w 1999 r. odbyła się promocja nowo powstałej strony internetowej Centralnej Diakonii Modlitwy Ruchu Światło-Życie. Strona jest w trakcie nieustannego tworzenia i udoskonalania. Nowe możliwości, ale i wezwania, które przed nami stają i będą stawać, z pewnością będą prowokować do stałego wzrostu jej poziomu i funkcjonalności. Na początek jej administratorzy zaproponowali działy: teksty konferencji i modlitw, skrzynka intencji modlitewnych, biblioteczka pozycji dotyczących tematyki „okołomodlitewnej”, „Siloe” (przedruk za „Oazą”) oraz księgę gości.

Sugestie dla Centralnej Diakonii Modlitw Ruchu Światło-Życie prosimy kierować na adres:

Ks. Ryszard Nowak

DOM FORMACYJNY RUCHU ŚWIATŁO-ŻYCIE

ul. Jodłowa 5

43-460 Wisła Jawornik

tel./fax (0....33) 855 34 19

e-mail: rnowak@oaza.org.pl